

«Det jeg ikke fikk sagt» - en dokumentarserie om døden

For tre år siden gikk Solveig Kloppen med ideen om et program om sorg og om døden. Hun kjente på sitt eget utilstrekkelige språk når det gjaldt døden og gikk sammen med en venn som er dokumentarfilmskaper om å lage en serie om dette temaet. Prosjektet tok en litt annen retning da moren fikk en alvorlig kreftdiagnose.

De hadde allerede begynt å filme på Lovisenberg sykehjem på lindrende avdeling, og fikk mange sterke møter med både døende og pårørende. Arbeidet med serien fortsatte en stund tross utfordringer privat, men så begynte hun å kjenne på at det var noe feil med å forvente å få slippe så tett innpå andres historier mens hun holdt sin egen for seg selv.

Tett på

Serien på tre episoder hadde premiere på TV2 onsdag denne uken. Vi får blant annet se klipp fra morens siste tid før kreften tok henne og hvordan Solveig og Katrine trygger henne med barnesanger og varme kjærtegn.

Fredag var Kloppen gjest hos Lindmo på NRK for å snakke om dokumentarserien og om tapet av moren og søsteren. Der fortalte hun blant annet om den fantastiske innsatsen til de gode pleierne på Kløfta bo- og aktivitetssenter.

Det var særlig én pleier som satte spor hos Solveig. Hun snakker varmt om sykepleier Rita som så at søstrene hadde sovet dårlig natten før. I stedet for å gå hjem etter endt arbeidsdag hentet hun strikketøyet for å sitte med dem gjennom natten.

«Den natta sov vi godt alle tre. Jeg tror vi merket at Rita var der inne og så til oss. Og så var det sånn at hun morgenen etter kom inn i halv sju tiden og vekket oss. Så gikk hun bort til mamma og kjente på henne og sa at når tror jeg dere skal sette dere inntil mamma og holde henne i hånda for nå begynner hun å bli kald. Vi satte oss inntil henne på hver vår side og sang. Og så dør mamma,» fortalte hun.

To tap på kort tid

I stor kontrast til den fredfulle avskjeden med moren, kom et nytt sjokk bare noen få uker senere.

Solveig Kloppen beskriver en storesøster som var fire år, fire dager og minus fire timer eldre enn henne. En storesøster som i hennes øyne var begavet og som så ut til å lykkes på alle livets arenaer. En søster med høy utdanning, god jobb, et stort og kjærlig nettverk og to flotte døtre.

“ Burde jeg har skjønt hvor mørkt det var? Men så har jeg jo kanskje kommet til det at det kunne jeg ikke forstå, for jeg er jo frisk og hun var jo syk.

«Hun gjorde det så enkelt for meg å komme etter henne [da vi var små]. Når folk skjønnte at jeg var lillesøsteren til Katrine, så tenkte de automatisk fine

ting om meg.»

Etter hvert skjønte hun at det ikke var like lett å være Katrine som det så ut til utenfra. Søsteren hadde slitt med tøffe depresjoner flere ganger tidligere i livet.

«Jeg så at hun hadde forferdelig vondt og at det var veldig mørkt. Jeg har tenkt mye på det etterpå. Burde jeg har skjönt hvor mørkt det var? Men så har jeg jo kanskje kommet til det at det kunne jeg ikke forså, for jeg er jo frisk og hun var jo syk.»

Det var en tydelig rørt Anne Lindmo som spurte hvordan Kloppen kom seg gjennom tiden etter det plutselige dødsfallet.

«Jeg trodde jeg skulle revne.»

Kloppen fortalte om hvordan hun flyktet inn i jobben, til gode, trygge kolleger. Der klarte hun å skru av alt det vonde og holde det gående. Vendepunktet kom etter at de nærmeste kom og sa at sånn kunne de ikke ha det.

Hun oppsøkte en sorgterapeut og fikk beskjed om å skrive et brev til storesøsteren som forsvant for brått til at hun kunne ta farvel. I brevet skulle hun gå gjennom relasjonen til søsteren, hva de hadde opplevd sammen, si takk og unnskyld og hun skulle forsøke å tilgi.

«Jeg tenker at det er viktig å møte sorgen med alvor og ømhet.»

«Det jeg ikke fikk sagt» går på TV2 to onsdager til, kl. 2140 og er tilgjengelig på TV2 Sumo.

Tekst:

Kristin Lyse

Webredaktør